

בתי המשפט

פ 002781/03		בית משפט השלום חיפה	
22/12/2005	תאריך:	כב' השופטת רחל חוזה - סגן נשיא	בפני:

המאשימה

מדינת ישראל : בעניין:

- נ ג ד -

הנאשם

סרגיי לבנפוס

נוכחים: ב"כ המאשימה – עו"ד ערן בראור, מהפרקליטות
הנאשם – בעצמו
ב"כ הנאשם – עו"ד בוריס שרמן, מהסניגוריה הציבורית
מתורגמן - גב' אוקסנה וסילנקו, שהוזהרה לתרגם האמת

גזר דין

בכתב האישום שהוגש כנגד הנאשם נטען כי החל מחודש יוני 2001 הפעיל מביתו, ברחוב פבזנר 20, חיפה (להלן: "הבית"), שלושה אתרים המפורסמים ברשת האינטרנט (להלן: "אתרי האינטרנט") ואשר הכילו תמונות וסרטים פורנוגרפים בהם מעורבים קטינים. בעבור הכניסה לשלושת אתרי האינטרנט והצפייה בחומרים הנמצאים בהם, גבה הנאשם דמי מנוי חודשיים.

כן נטען כי באותה עת הכין הנאשם והחזיק בביתו תקליטורים המכילים תמונות וסרטים פורנוגרפיים בהם מעורבים קטינים, פרסם את התקליטורים למכירה באתרי האינטרנט ואף מכר מספר רב של תקליטורים.

העבירות שיוחסו לנאשם בגין מערכת עובדתית זו הן מעשים של פרסום תועבה והחזקת פרסום תועבה, בניגוד לקביעות הסעיפים 214 (ב) ו-214 (ב3) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בישיבת ההקראה בפני כב' השופטת נ. שרון מיום 17.11.03, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום והורשע על פי הודאתו.

בישיבת בית המשפט מיום 3.3.04 נגזר דינו של הנאשם.

הנאשם הגיש ערעור על גזר הדין ובהסכמת ב"כ המאשימה וסניגורו של הנאשם, שנתמנה רק לאחר מתן גזר הדין, נקבע כי ההרשעה וגזר הדין יבוטלו ויתקיים דיון מחדש.

התיק הועבר לשמיעתו בפני.

בישיבת ההקראה מיום 8.2.05 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום ובעבירות המיוחסות לו.

בישיבת בית המשפט מיום 6.9.05 ולאחר שמיעת מלוא הראיות שבתיק זה, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות של פרסום חומר תועבה והחזקת פרסום תועבה, בניגוד לקביעות הסעיפים 214 (ב) ו-214 (ב3), לחוק העונשין

בישיבת בית המשפט מיום 29.11.05, נשמעו הטענות לעניין העונש.

נציג המאשימה, בטיעונו לעונש, הודיע כי עברו של הנאשם נקי לחלוטין וכי ביום 16.11.05 הורשע בעבירות מס, כעולה מן המסמך שהוגש וסומן ת/31.
נציג המאשימה עתר להטלת עונש של מאסר בפועל משמעותי וכן מאסר על תנאי וקנס הולמים, תוך שהינו מתאר את חומרת מעשי הנאשם והפגיעה הקשה שנגרמה לקטינים, את הנזק הפוטנציאלי שעשוי עוד להיגרם וכן את העובדה כי כל זאת עשה הנאשם תמורת בצע כסף.
לטעמו של ב"כ המאשימה, על הענישה לבטא את האינטרס הציבורי שנפגע ואף את עמדתו של הנאשם, באופן אישי, כאשר לא שם כלל לנגד עיניו את הפגיעה האפשרית בילדים כה רכים.

במהלך דבריו של ב"כ הנאשם לענין העונש, עלתה על ידו הטענה כי אין כלל לגזור על הנאשם עונש בגין תיק זה. לגישתו, ב-ת.פ. 1223/04, בימ"ש שלום חיפה, בפני כב' השופטת י. פרדלסקי, (להלן: "התיק האחר") הנאשם הורשע ודינו נגזר וזאת בעבירות הנובעות מ"אותו מעשה" ועל כן, לפי קביעות הסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי, (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, אין להעניש נאשם יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

ב"כ הנאשם גרס כי מעשיו של הנאשם בגינם הורשע ודינו נגזר בתיק האחר הנ"ל ומעשיו בתיק זה מהווים "אותו מעשה" כהגדרתו בחוק.

בטיעונו לענין זה גרס ב"כ הנאשם כי התיק שבעניינו הינו חריג הואיל "ובגין אותה פרשיה עובדתית הוגשו שני כתבי אישום אשר שונים לשתי ערכאות שונות" (עמ' 76, שורות 7-8 לפרוט').

כל זאת למרות שהינו מודע לכך, לטענתו, כי אין מניעה להגיש שני כתבי אישום נפרדים בגין נסיבות דומות כאשר מדובר בעבירות על פקודת מס הכנסה ועל חוק המע"מ.

ב"כ הנאשם עתר כי בית המשפט יחליט שהנאשם כבר נענש בתיק האחר ולא יגזור עליו כל עונש בגין תיק זה.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לענין טענתו זו.

ב"כ המאשימה סבר כי יש לדחות את טענתו זו של ב"כ הנאשם כאשר גרס כי "לא מדובר כאן באותו מעשה" (עמ' 79, שורה 17 לפרוט').

גם ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לפסיקה מתאימה.

התיק האחר הנ"ל הוגש בהסכמה לעיון בית המשפט ועולה הימנו כי בתאריך 18.1.04 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום, וזאת ע"י מדור התביעות של מס הכנסה.

בעובדות כתב האישום שבתיק האחר הנ"ל פורט כי מתחילת שנת 2000 עסק הנאשם במכירת חומר פורנוגרפי באמצעות האינטרנט, אך לא מילא חובתו להודיע במועד לפקיד השומה על פתיחת עסקו, לא הגיש במועד את הדו"ח השנתי הראשון שהיה עליו להגיש לאחר פתיחת העסק, לא ניהל פנקסי חשבונות בשנת המס 2000, 2001 ו-2002 ואף לא מסר במועד דוחו"ת על הכנסותיו בשנות המס 2000, 2001 ו-2002.
הוראות החיקוק שיוחסו לנאשם באותו כתב אישום היו עבירות על הסעיפים 215א', 216(5) ו-216(4) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.

בישיבת ביהמ"ש מיום 17.10.04, שהתקיימה בתיק האחר הנ"ל, לאחר שכתב האישום בתיק האחר הנ"ל הוקרא

לנאשם, כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, עו"ד שרמן מהסניגוריה הציבורית בעובדות כתב האישום ובעבירות שיוחסו לו.

בישיבת ביהמ"ש מיום 5.5.05 שבתיק האחר הנ"ל הודיעו הצדדים לביהמ"ש כי במסגרת הסדר טיעון הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בעובדות כתב האישום וירשע בגינו. באותו מועד אכן ניתנה הכרעת הדין המרשיעה את הנאשם, עפ"י הודאתו, בעבירות שיוחסו לו. בישיבת ביהמ"ש מיום 16.11.05 נגזר דינו של הנאשם בתיק האחר הנ"ל והוטל עליו עונש של מאסר על תנאי, תשלום קנס כספי בסך של - 17,000 ₪ וחובו בחתימה על התחייבות בסך - 10,000 ₪.

כאמור, ב"כ המאשימה טען לעניין זה כי לא מדובר במקרה זה באותו מעשה. לגישתו, בתיק בו נגזר כבר דינו של הנאשם דובר על ניהול עסק ואי הגשת דו"חות, עבירות אשר אינן דומות במהותן לעבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה וכן כי בגזר הדין אין כלל התייחסות לרכיבי העבירה בהן הורשע הנאשם בתיק זה. לכן, אין מדובר ב"אותו מעשה" ויש לגזור את דינו של הנאשם בתיק שבפנינו.

אין בידי לקבל את טענתו של ב"כ הנאשם כאילו עניינו ב"אותו מעשה" והינה נדחית על ידי.

הנאשם הורשע ודינו נגזר בת"פ 1223/04 הנ"ל, בגין מעשים של אי הודעה על פתיחת עסק, אי ניהול פנקס חשבונות (3 מקרים) ואי הגשת דו"ח במועד על הכנסותיו (3 מקרים), בניגוד לקביעות הסעיפים 215 א', 216 (5) ו- 216 (4), לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.

אכן, לכאורה, העבירות בהן הורשע הנאשם ונדון בתיק האחר הנ"ל נובעות מכך שהנאשם הפעיל אתרים פורנוגרפיים מביתו, גבה בגינם דמי שימוש ואף מכר קלטות באמצעות אותם אתרים, מעשים בגינם הורשע הנאשם אף בתיק זה.

יחד עם זאת, אין עניינו ב"אותו מעשה", כהגדרתו בסעיף 186 לחסד"פ ואשר מונע הטלת עונש נוסף על הנאשם, מהנימוקים שיפורטו.

בפסיקה נקבעו מספר מבחנים לבחינת השאלה מתי מספר עבירות מהוות "מעשה אחד" לצורך ענישה ובהם המבחן הדיוני-עובדתי והמבחן המהותי-מוסרי בו משולב אף מבחן ההרתעה.

בע"פ 5023/99, חכמי נ. מדינת ישראל, פד"י נ"ה (3) עמ' 406, בעמ' 416 נאמר על ידי כב' השופט י. טירקל כי:

"בפסיקה נקבעו שני מבחנים עיקריים לבחינת השאלה מתי רואים אירועים נפרדים כ"אותו מעשה" כאמור בסעיף 186 לחסד"פ. מבחן אחד הוא עובדתי, והשני - מהותי (ע"פ 104/89 דרורי נ. מדינת ישראל, (5) בעמ' 849 - 853). נאמר, בין היתר, כי "המבחן העובדתי עונה לשאלה אם מדובר בפעולות נפרדות עוקבות אשר ניתן לפצל ביניהן אף שבוצעו ברצף ואילו המבחן המהותי מתייחס למהות האינטרס הנפגע של קורבן העבירה שעליו באה החברה להגן" ... לצורך המבחן העובדתי ניתן גם להשתמש במבחני עזר, כמו: האם ניתן להפריד בין התקופות שבמהלכן נעברה כל אחת מן העבירות; האם היו העבירות כרוכות אישה ברעותה, לבלי היפרד, או שהיה בידי העבריין לכוון את התנהגותו כך שיבצע רק חלק מן העבירות וימנע מן השאר; האם הוכחו על העבירות באותן ראיות או שכל אחת מהן הוכחה בראיות נפרדות ..."

כך אף נפסק בע"פ 446/01, רודמן נ. מדינת ישראל, פד"י נ"ו (5) 25, בעמ' 41 על ידי כב' השופט י. טירקל, באומר: לענין המונח "אותו מעשה" המופיע בסעיף 186 לחסד"פ, כי:

"כפי שנראה להלן, כל אחת מן העבירות שביסוד שלוש הרשעות המרמה עומדת בפני עצמה הן מן

הטעם שכל אחת מהן היתה מכוונת כלפי רשות ציבורית אחרת והן מן הטעם שכל אחת מהן ביקשה להשיג מטרה שונה. הגשמתן של כל אחת מן העבירות גם לא היתה תלויה אשה ברעותה, אלא הם ניתנו להפרדה".

בע"פ 2948/03, אולג ברזובסקי נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(2), 3264, פירטה כב' השופטת א. פרוקצ'ה מדוע עבירות הקשר והשוד נבדלות מעבירת הרצח ואין הן יכולות להחשב כמעשה אחד, ודבריה יפים גם לענייננו:

"הן בנויות מיסודות עובדתיים ונפשיים שונים זה מזה. הן נועדו להשיג מטרות שונות. הן מבטאות פגיעות שונות בערכים חברתיים ואנושיים. גם בבחינה המהותית-מוסרית, אין מעשה שוד שעיקרו פגיעה ברכוש כמעשה קטילת חיי אדם הנוטל נפש, החמור שבמעשים על ספר החוקים. דרך כלל, תכלית ההליך הפלילי, ובכללו תכלית ההרתעה, לא תושג במלואה מקום שמעשה שוד ומעשה המתת אדם ייחשבו מעשה אחד לצורך ענישה גם אם התבצעו ברצף זמנים זה לזה ... אם העבירות, על פי טיבן, ועל פי תכלית הענישה הפלילית, משקפות מעשים שונים ונפרדים, כי אז ראוי להטיל ענישה נפרדת בגין העבירות השונות גם מקום שבוצעו ברצף זמנים ובמסגרת ארוע עברייני אחד".

בע"פ 9804/02, ש. ש. נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4), 461, עמ' 467-466 נקבע בפסק דינו של כב' השופט מ. חשין כי:

"המושג "אותו מעשה" יזרום עם תכליות דין העונשין, ועל דרך זה ניתן דעתנו לא אך למעשה הפיזי בלבד אלא - ואפשר בעיקר - לאינטרסים שדין העונשין ביקש לפרוש הגנתו עליהם: האינטרסים של הנפגע או הנפגעים על דרך הכלל, עוצמתם של האינטרסים, מישקלם וחשיבותם של האינטרסים, מידת הפגיעה באינטרסים ועוד. אכן, עקרון יסוד הוא - והוא מי"ג העיקרים - כי יש לתת לרשע רע כרשיעתו: לא פחות אך גם - והוא לענייננו - לא יותר; מעין *quid pro quo*. אמירת סעיף 186 לחסד"פ כי אין לענוש אדם יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה אינה אלא בת-קול לאותו עיקרון. נלך בעיקבות בת-הקול אל מקור הקול - אל האינטרסים שהחוק ביקש לפרוש חסותו עליהם - וידענו את דרכנו. מעשה פיזי אחד הפוגע בכמה אינטרסים שהמשפט חפץ ביקרם, אין כל הכרח - או הצדק - אפריורי שהעושה ייענש אך בשל הפגיעה באינטרס החשוב ובעל העוצמה הגדולה ביותר מבין אותם אינטרסים, או, שהעונשים אשר ייגזרו על העושה בגין כל אחת ואחת מן הפגיעות יהיו חופפים זה-לזה".

בענייננו, באופן כולל, אכן היו לנאשם מניע אחד ותכלית אחת והם לזכות בכספים שלא כדין. אולם, אין ספק כי לא ניתן לראות את אותה התכלית האחת ככזו ההופכת את המעשים הנפרדים למעשה אחד.

אי תשלום מיסים שתשלומם נדרש על פי דין מחד ופרסום חומר תועבה והחזקתו מאידך מהווים פגיעות שונות ונפרדות באינטרס הציבורי.

כל אחת מן העבירות שביסוד ההרשעות הנפרדות עומדת בפני עצמה. אף הגשמת כל אחת מן העבירות לא היתה תלויה אחת ברעותה והינן ניתנות להפרדה מוחלטת.

העובדה כי הנאשם בחר שלא לשלם את תשלומי החובה שהיה חייב בהם בגין ניהול עסקו, כאשר אין כל משמעות לענין זה לסוגו של העסק אותו ניהל הינה נפרדת לחלוטין מן העובדה כי הנאשם בחר ליצוק באותו עסק שניהל תכנים עבריינים.

עבירות המיסים אותן עבר הנאשם עומדות בפני עצמן גם אם העסק אותו ניהל הנאשם היה חוקי. פרסום חומר תועבה והחזקתו היו אף הם עומדים בפני עצמם כמעשי עבירה, גם אם היה הנאשם מדווח כדין על הכנסותיו ומשלם את התשלומים המוטלים עליו על פי דין.

אין כאן עבירה אחת המתחלקת לפריטים אלא מסכת עבירות נפרדות שכל אחת פוגעת, לפי דרכה, באינטרס חברתי.

כל אחת מהן הינה עבירה עצמאית העומדת בפני עצמה.

לקביעתי, אין המדובר אך ורק בעבירות השונות ביסודותיהן העובדתיים ובמהותן, אלא אף בעבירות אשר מדיניות ענישה ראויה הטומנת בחובה את הצורך בהגשמת אינטרסים שונים כדוגמת, האינטרס הציבורי והרתעת היחיד בפרט והחברה ככלל, מחייבת הפרדת העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק הקודם ובתיק זה ומתן ענישה נפרדת אשר תגשים את תכלית הענישה והאינטרס הציבורי שבהרתעה.

אשר על כן, הנני קובעת כי לא התקיים בענייננו הסייג האוסר יותר מענישה אחת בגין "אותו מעשה", כהגדרתו בסעיף 186 לחסד"פ ודינו של הנאשם בתיק זה ייגזר בנפרד מגזר דינו בת"פ 1223/04 הנ"ל.

לעניין העונש טען ב"כ המאשימה כי לנאשם אין הרשעות קודמות.

עוד טען כי תכלית החקיקה האוסרת פרסום תועבה של קטינים הינה בהגנה על אותם ילדים אשר נפגעים במהלך הכנת התוכן הפורנוגרפי, מניעת ניצולם ומניעת עידוד וגירוי אותם אנשים אשר מוצאים סיפוק מיני בתכנים אלה ועל כן נקבעו בצידן של העבירות הללו עונשים מחמירים.

לגישתו, תכלית זו מצריכה ענישה מרתיעה אשר תמנע מעבריינים פוטנציאליים נוספים לנסות ולזכות ברווח כלכלי, על חשבונם של אותם ילדים מנוצלים.

ב"כ המאשימה הוסיף כי הנאשם הינו אשם בוגר אשר היה מודע למעשיו ולתוכנם של החומרים אותם פרסם, אך בחר לפרסמם מתאוות בצע.

ב"כ המאשימה עתר כי יוטל על הנאשם עונש של מאסר בפועל שיבטא את חומרת מעשיו, מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טען לעניין העונש כי מאחר ומדובר במקרה ראשון מסוגו, לא ניתן להצביע על רף ענישה נהוג ועל כן, מקובל הוא כי אין למצות את הדין עם הנאשם.

ב"כ הנאשם ציין כי יש בגזר דין שהוטל על הנאשם בת"פ 1223/04 כדי להוות שיקול לקולא בגזירת עונשו של הנאשם בתיק זה.

עוד טען כי הנאשם נשוי ואב לבן יחיד, חייל, וכי המשפחה סבלה מקשיים כלכליים מאז העלייה לארץ ובנסיבות אלה בוצעו מעשי העבירה של הנאשם.

כן הוסיף כי כיום הנאשם עובד בניקיון והמשפחה מצוייה בקשיים כלכליים לאור משכורתו הנמוכה וכן מכיוון שאשתו של הנאשם היתה קורבן לעבירות מין במקום העבודה ונאלצה להפסיק עבודתה במקום.

לגישתו, אין להחמיר עם הנאשם מאחר ולא קיימת מסוכנות מן הנאשם וכן מכיוון שהרתעת היחיד התקיימה ביום שהנאשם נעצר.

ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט להסתפק במאסר בפועל שניתן יהיה להמירו בעבודות שירות וכן להסתפק בקנס בו הנאשם יוכל לעמוד.

לקביעתי, חומרתן של העבירות בהן הורשע הנאשם מוצאת ביטוייה בפגיעה הפוטנציאלית בקטינים ובניצולם, הכל

הנני לציין כי במהלך שמיעת הראיות נחשף בית המשפט לתמונות וקלטות שהצפיה בהן קשה כאשר קטינים נראים בהן עירומים ובתנוחות שיש בהן אספקט מיני.

המעשים בהם הורשע הנאשם הם שפותחים את הפתח לניצולם של קטינים למטרות מיניות, לעידוד ולמתן לגיטימציה להפצת חומר תועבה שכזה וכן לסיפוק יצרם המיני של אלה המוצאים זאת בחומר תועבה מסוג זה. כל זאת, כאמור, תוך פגיעה כה איומה בקטינים.

בהפצת אותו חומר תועבה ביצע הנאשם מעשים שהינם בבחינת תיווך בין מי שיצרו את אותו חומר תועבה ובין מי שמבקשים לצורכו ולקביעתו יש לעשות לגדיעת אותו שלב ביניים שבין ה"יצרן" ל"צרכן" על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה.

אף דברי ההסבר להצעת החוק מדגישים את הצורך בענישה לא רק לאלה המכינים את חומרי התועבה כי אם גם למפיצים ולמפרסמים חומר זה.

דוקא העובדה כי עניינו בקביעת רמת ענישה בסוג עבירות שאין להן תקדים בפסיקה מחייבת הצבת רף עונשי הולם שיבטא את סלידת החברה והחומרה שבה יש לראות ניצול מיני של קטינים למטרות צפיה באותם חומרים מצולמים ומכירתם באמצעות האינטרנט, לרבות עשיית מעשים של סיוע לאותו ניצול, כפי שנעשו על ידי הנאשם.

אף באמנה בדבר זכויות הילד מיום 20.11.89 (פורסמה בכתבי אמנה 1038) שישראל חתומה עליה ביום 3.7.90 ואישרה אותה ב-4.8.91, בסעיף 34 שבה, נאמר כי:

"המדינות החברות מקבלות על עצמן להגן על הילד מפני ניצול מיני ותקיפה מינית לצורותיהם. לצורך זה ינקטו המדינות החברות במיוחד אמצעים מתאימים במישור הלאומי. על מנת למנוע:
ג. שימוש בילדים לשם ניצול בהצגות פורנוגרפיות או בחומר פורנוגרפי".

משמע, הגנת הקטינים מפני שימוש בהם לצרכים פורנוגרפים הינה אינטרס כלל עולמי שישראל חברה לו וקבעה רמת ענישה משמעותית למי שפוגע כך בזכויותיהם של הקטינים.

לפי דברי הנאשם הוא בחר ביוזעין להפיץ חומר זה, למרות שידע את תוכנו וזאת מכיוון שנוכח לדעת כי ההכנסה בגין הפצת החומר שבו מצולמים קטינים עירומים ובתנוחות מיניות היא גבוהה, כך שטענת בא כוחו כאילו לא בוצעו המעשים בגין בצע כסף - אין בה ממש.

לעניין השיקולים הכלליים בגזירת עונשו של נאשם, נקבע בע"פ 2580/93 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (3), 516, בפסק דינו של כב' השופט ד. לויין כי:

"על בית המשפט בגוזרו דינו של נאשם לתת את הדעת למכלול, גם למצבו האישי של הנאשם, שהרי הענישה היא אינדבידואלית, אך גם, ובמידה לא פחותה ולפעמים אף במידה יתירה, לצורך הרתיע מפני מעשים כאלה עבריינים בכוח ולקבוע נורמות ענישה שתהיינה ידועות לכל, למען ישמעון אחרים ויראו".

ובע"פ 4872/95 מדינת ישראל נ' גל אילון ו-2 אח', פ"ד נג(3), 1, נקבע על ידי השופט ט. שטרסברג כהן כי:

"מבחינת האינטרס הציבורי, אין זה מספיק להטמיע בחוק סטנדרטים של התנהגות. הציבור חייב לראותם מיושמים בכל עת ולראות בהם חלק בלתי נפרד מנוהגים חברתיים מקובלים המגינים על גופו, רכושו וכבודו של כל אחד מתוכם. ענישה סלחנית במקרים של התנהגות עבריינית חמורה, עלולה להביא להתמוטטות עכבות מוסריות, להתפרש כהתפשרות על ערכים ועל נורמות, לפגוע באמינות מימושו של האיום בעונש מאחורי החוק ולהעביר מסר שלילי לעבריינים פוטנציאליים המועדים לבצע עבירות מאותו סוג. באותו אופן בו השתת עונש ממשי הוא בבחינת ביטוי חברתי חריף לגינוי לו ראויים המעשים החמורים, כך אימוץ הגישה הסלחנית תחליש הכרת האיסור שבהתנהגות".

בע"פ 212/79, פלוני נ. מדינת ישראל, פד"י ל"ד (2) 421, נפסק על ידי כב' הנשיא א. ברק כי:

"השיקולים אותם רשאי וחייב השופט לשקול הם רבים ומגוונים והם כוללים בחובם הן שיקולים כלכליים והן שיקולים אינדיבידואלים לנאשם העומד לדין. מקובל לציין בין מכלול השיקולים שיש לקחת בחשבון את שיקולי ההתרעה הכללית וההרתעה האינדיבידואלית, את שיקולי המניעה והתגמול ואת השיקול השיקומי".

לענין מתן משקל ראוי לצורך הכללי להגן על צנעת הפרט, על רגשותיהם של הקטינים, כבודם והצורך החברתי לעמוד לימינם ולחזקם נקבע בע"פ 1/97, דאודאי נ. מדינת ישראל, תקדין עליון כרך (2) 679 כי:

"על בית המשפט לשוות לנגד עיניו את טובת הקטינים; ולגזור עונשים שיהיה בהם כדי להגן עליהם מפני מעשיהם של אלה שאינם יודעים לרסן את יצרם".

וכן בע"פ 9218/96, פארוק גנאים נ. מדינת ישראל, תקדין עליון כרך (2) 546:

"בדין ראה ביהמ"ש המחוזי להעדיף את הענין הציבורי שבהגנה על קטינות מפני מעשים מסוג זה, על פני נסיבותיו האישיות של המערער; והגנה זו תוכל להיות מושגת רק בהטלת עונשים, שיש בהם כדי לקבוע את חומרת המעשה בהכרתם של כל אלה שאינם מסוגלים לרסן את יצרם".

על בסיס כל האמור לעיל הנני קובעת כי על העונש שיוטל על הנאשם לכלול רכיב של מאסר בפועל לתקופה משמעותית.

אשר על כן, ובהתחשב במכלול הנתונים שבאו בפני בית המשפט הנני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 36 חודשים, מתוכם יירצה הנאשם מאסר בפועל למשך 18 חודשים והיתרה מאסר על תנאי למשך 3 שנים.

התנאי הוא כי הנאשם לא יעבור אחת העבירות עליהן הורשע.

בהתחשב במצבו הכלכלי הקשה ובעונש המאסר בפועל שהוטל עליו - לא אדונו לתשלום קנס כספי.

ניתן היום כ"א בכסלו, תשס"ו (22 בדצמבר 2005) במעמד הצדדים.
והודעה זכות הערעור תוך 45 יום מהיום.

רחל חוזה, שופטת
סגן נשיא

התובע:

אבקש צו להשמיד את כל המוצגים שבתיק זה.

ב"כ הנאשם:

מסכים.

צו

כמבוקש.

הנני מורה על השמדת כל המוצגים וזאת לאחר תום תקופת הערעור שבתיק זה.

ניתן והודע היום 22 בדצמבר, 2005 (כ"א בכסלו תשס"ו) במעמד הצדדים.

רחל חוזה, שופטת
סגן נשיא

ב"כ הנאשם:

אבקש לעכב את תחילת ריצוי עונש המאסר לתקופה של מספר שבועות על מנת שנוכל ללמוד את פסק הדין ולגבש עמדה לגבי הגשת הערעור.
במקביל יוכל באותה תקופה הנאשם להתארגן לקראת מאסרו.

התובע:

לטעמי היה על הנאשם גם לאור גזר דינה של כב' השופטת נ. שרון לצפות כי יוטל עליו עונש מאסר בפועל כך שאין ליתן אורכה לצורך התארגנות.
לא אתנגד לדחיה של מספר ימים, לצורך התארגנות, באם חברי ירצה להגיש ערעור, פתוחה לפניו הדרך לבקש עיכוב ביצוע בפני ערכאת הערעור.
לחילופין, אבקש ערבויות וצו עיכוב יציאה מן הארץ.

החלטה

אכן היה צריך להיות ברור לנאשם כי לאחר שהורשע בדינו יהא צפוי למאסר בפועל וכי עליו לעשות את כל הסידורים האישיים עוד בטרם ישיבת היום.

עם זאת, הנני נענית לבקשת עיכוב הביצוע כאשר ברצון הנאשם לשקול הגשת ערעור, אך זאת לפרק זמן מוגבל.

הנני קובעת כי הנאשם יתייצב ביום 8.1.06 בשעה 08.00, במזכירות הפלילית של בית המשפט לשם תחילת ריצוי מאסרו.

עיכוב הביצוע מותנה בכך שהנאשם יחתום על ערבות עצמית וימציא ערבות צד ג' טובה על סך של 20,000 ₪ כל אחת.

כן הנני מעכבת את יציאתו של הנאשם מן הארץ וזאת עד להתייצבותו לריצוי מאסרו.

ניתנה היום כ"א בכסלו, תשס"ו (22 בדצמבר 2005) במעמד הצדדים.

רחל חוזה, שופטת

סגן נשיא

הקלדנית: פנינה ב.

law.co.il